

Елена Чергиланова
ИВ-Кристиан Ангелов

Гледки от никъде

Views from Nowhere
Elena Chergilanova
Yves-Christian Angelov

Грижата е определяна като „основна
нужда на човешката душа“, която поражда
комплексни форми на привързаност, тревога
и отговорност. Да се грижиш, означава да
оставиш нещата да бъдат такива, каквито
са, вместо да ги подчиняваш на волята си.
А да позволиш на нещата да бъдат,
е необходимо за осъществяването на дома,
защото домът е там, където принадлежиш,
но където не може винаги да става на твоята.*

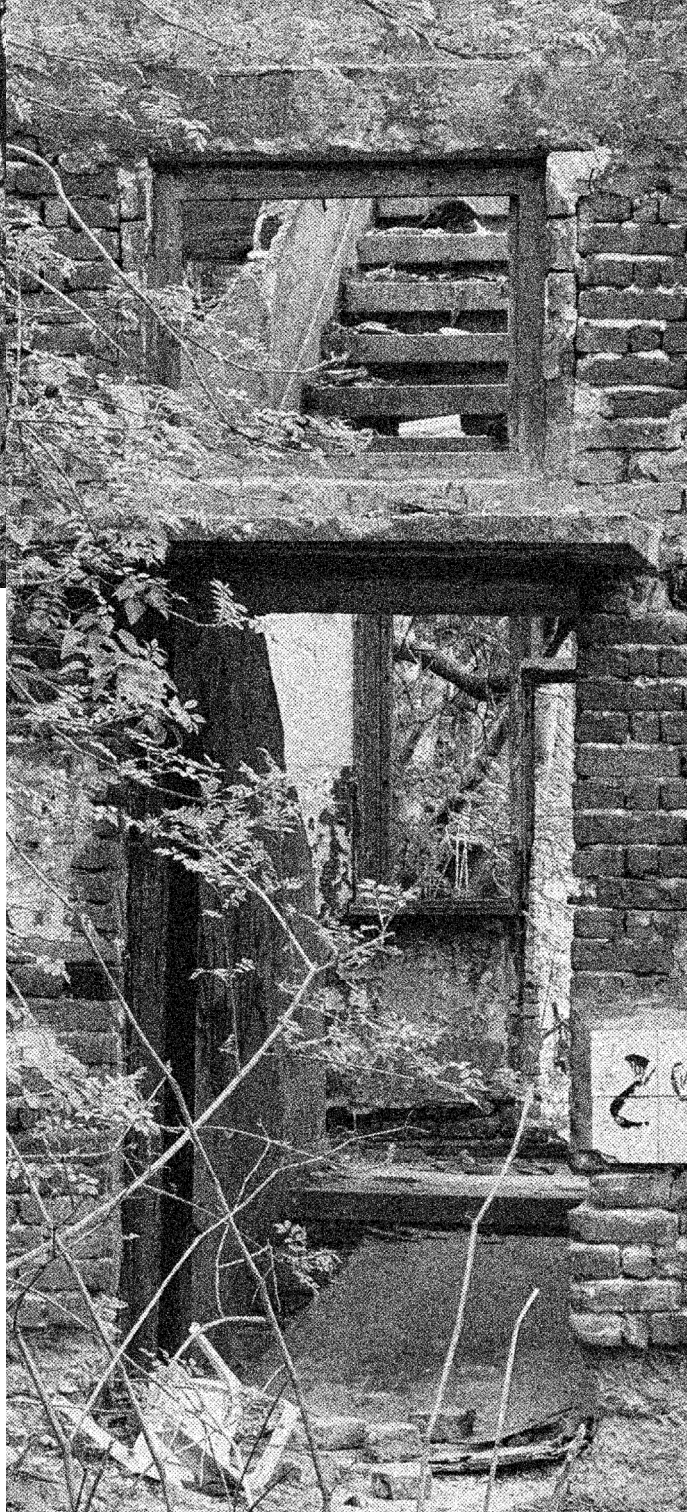
* Edward Relph
*Place and
Placelessness*,
1976

-
Превод на
автора

Caring has been called an "essential need of the
human soul" that calls forth complex affections,
concerns and responsibilities. Caring means let-
ting things be as they are rather than subordina-
ting them to one's will. And letting things be is
essential to realize home because home is whe-
re you belong but cannot have it all your own way.

↑
Хиподрума,
ул. „Пирински извор“ 40
Hipodruma, Pirinski izvor 40 Str

→
Банишора, ул. „Хасково“ 6
Banishora, 6 Haskovo Str

Гледки от никъде*

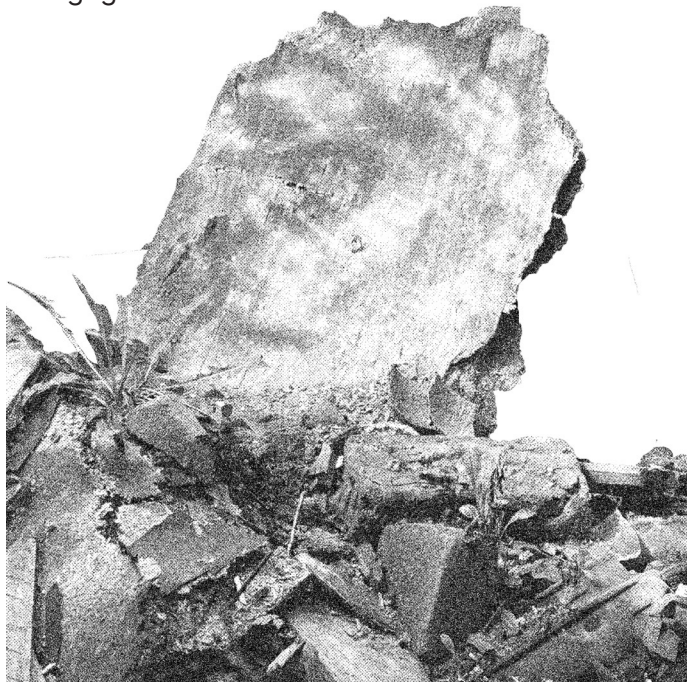
Views from Nowhere

Изоставената сграда се ражда със своето напускане. Дворът, фасадата, вътрешността се променят постепенно и я превръщат в нещо съвсем различно от това, което е била. Това става възможно само когато оставим едно място само.

Изоставената сграда е процес. За разлика от местата на памет, които запазват своята идентичност, необитаваната сграда е място на забрава. Откъсната от миналото си, тя придобива свое настояще.

С разпада си пространството се променя, но не според нуждите на живущи, а следвайки естествените процеси, развиващи се в него.

Тези места се възприемат като ненужни. Но това е, защото не сме преживели онова, което могат да ни дават.

* Заглавието е заето от книгата *The View from Nowhere* на американския философ Томас Найджъл.
The title is appropriated from the book *The View from Nowhere* by American philosopher Thomas Nigel.

The abandoned building comes into existence once it's been vacated. Its yard, façade, and interior gradually change, transforming it into something entirely different from what it once was. This becomes possible only after the place has been left alone.

The abandoned building is a process. Unlike places of memory, which retain their identity, the uninhabited building is a place of forgetfulness. Detached from its past, it acquires its own present.

With its decay the space changes not according to the needs of inhabitants, but according to the natural processes taking place within.

These places are perceived as useless. But that's only because we haven't experienced what they can offer us.

Processes of production continuously occur throughout the city. To inhabit it often means to engage in paid travel between places of production, consumption, and leisure. The abandoned building does not fit easily into this established network of processes. It is not guarded, it serves no purpose, and costs nothing. As a place of leisure, it is similar to a park, but instead of being a spatially defined natural environment, it is a natural environment that defines the space it's left with.

През града постоянно протичат процеси на производство. Самото му обитаване често се състои от платено пътуване между места на производство, консумация и отгив. Изоставената сграда не се вписва лесно в установената мрежа от процеси. Тя не се охранява, не служи за нищо и не струва нищо. Като място за отгив, тя е близка до парка, но представлява не определена в пространството природа, а една природа, определяща пространството, което ѝ е оставено.

На мястото напуснато от човека се появяват нови форми на обитаване, предлагащи различни преживявания. Изоставената сграда е пространство на другото – на маргиналното, нечовешкото и неживото, но и подобно на гробищния парк, тя ни напомня за това, което ни е напуснало. За разлика от гроба обаче сградата не носи памет и не се опитва да изпълни липса.

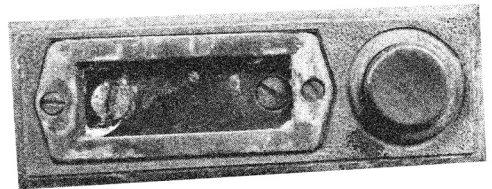
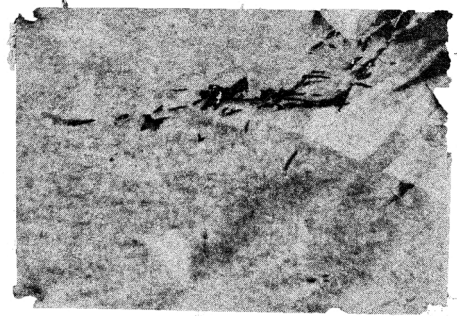
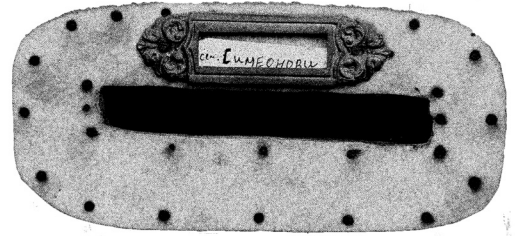
In a place abandoned by humans, new forms of habitation appear, which offer different experiences. The abandoned building is a space of the other – the marginal, the non-human, and the inanimate. Like a cemetery, it reminds us of what has left us. However, unlike a grave, the building does not carry memory and does not attempt to fill a void.

Death is usually covered or filled with volumes. In urban space, it is marked by plaques, sculptures, and certain buildings – museums and mausoleums. In each of them, the absence of life is filled with meaning. The monument narrates, dresses, and situates death.

Conversely, the abandoned home is a gap – its organization is based on absences which allow for various processes. Its doors disappear, its walls collapse, space gapes open into nothingness.

In abandonment, the boundaries between inside and outside intersect. With the gradual loss of the interior's significance due to the changes taking place in the building, its uses become unclear and it ceases to offer commonplace spatial experiences. The emptiness of the interior leaves room for life to inhabit it freely. In uninhabitability, nature prevails, calm reigns, and coziness becomes possible.

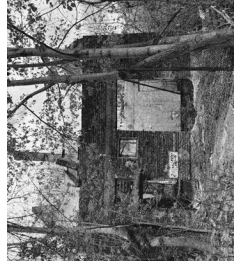
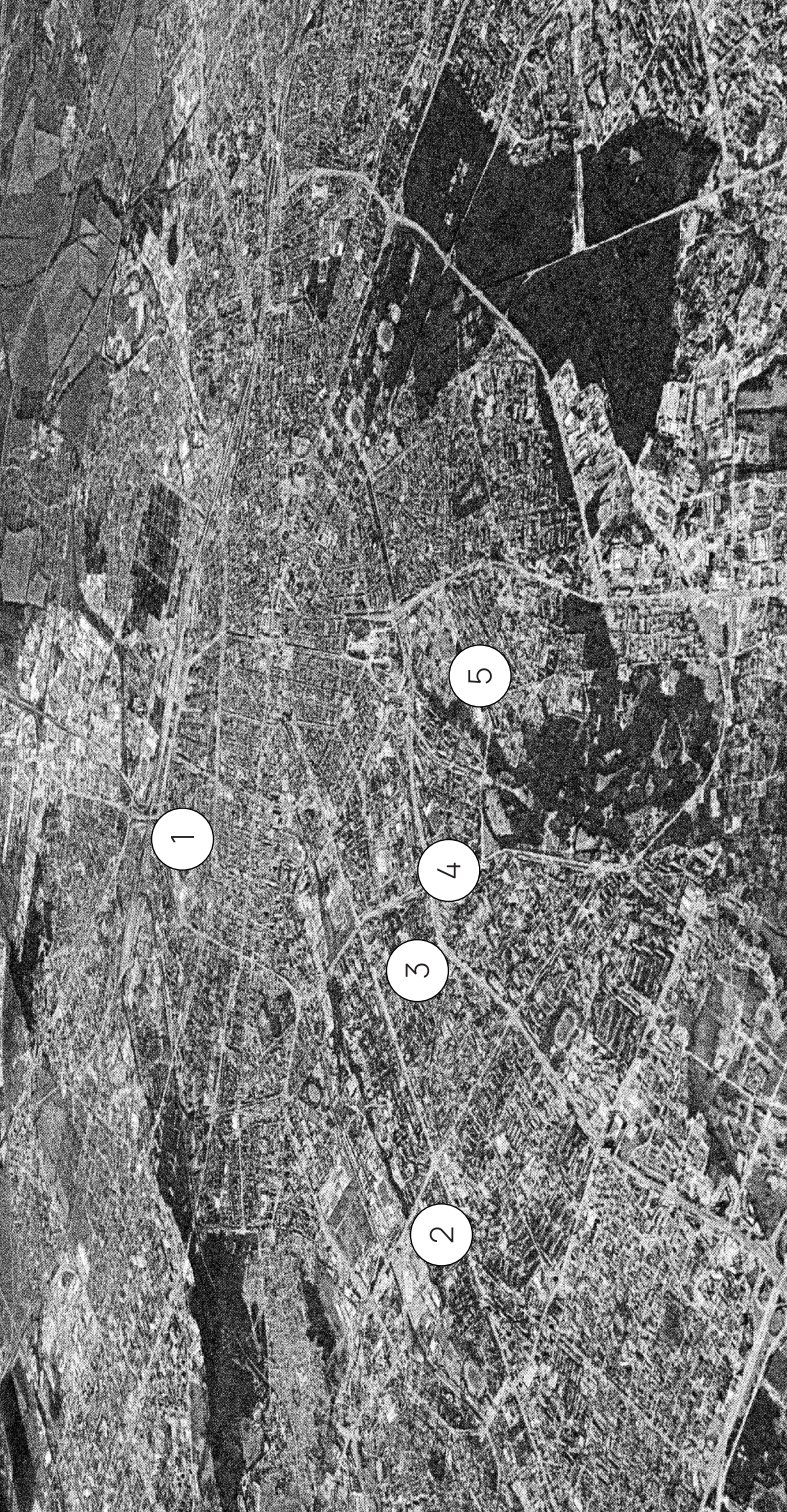

Смъртта обикновено покриваме или запълваме с обеди. В градското пространство тя се означава чрез плочи, скулптури и определени сгради – музеи и мавзолеи. Във всяка една от тях отсъствието на живялото се изпълва със смисъл. Паметникът съчинява, облича и помества смъртта.

Изоставеният дом, обратно, е пролука – неговата организация се основава върху липси, позволяващи различни процеси. Вратите му изчезват, стените му се свличат, пространството започва да зее отворено към нищото.

В изоставеността границите между вътрешно и външно се пресичат. С постепенната загуба на значението на вътрешността, идваща с измененията на постройката, употребите на сградата стават неясни, с което тя престава да предлага ежедневно изживяване на пространството. Празнотата на вътрешността остава място за свободното пребиваване на живот. В необитаемостта природата взема превес, възцарява се спокойствие, става възможен уют.

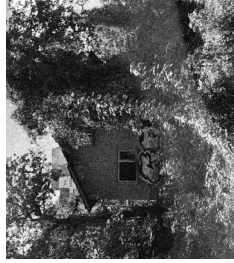

1

Баншора
ул. „Хасково“ 6

Banishora
6 Haskovo Str

2

Красно село
бул. „Цар Борис III“ 145

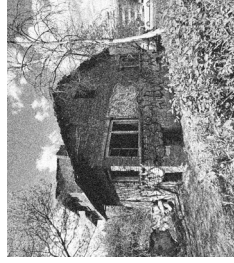
Krasno Selo
145 Tsar Boris III Bul

3

Хиподрума
ул. „Пирински извор“ 40

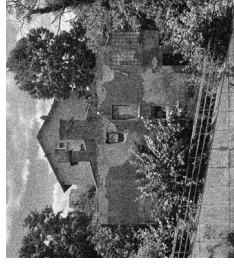
Hipodruma
40 Pirinski Izvor Str

4

Стрелбище
ул. „Мидия“ 1–3

Strelbishte
1-3 Midia Str

5

Лозенец
ул. „Цветна градина“ 65

Lozenets
65 Tsvetna Gradina Str

The presence of absence that marks a space as free from life we shall call self-inhabitation. This is how we describe the absence taking place in the building. We understand it as empty and experience it as such. Here is lived as elsewhere – a place inhabited by a different time and order.

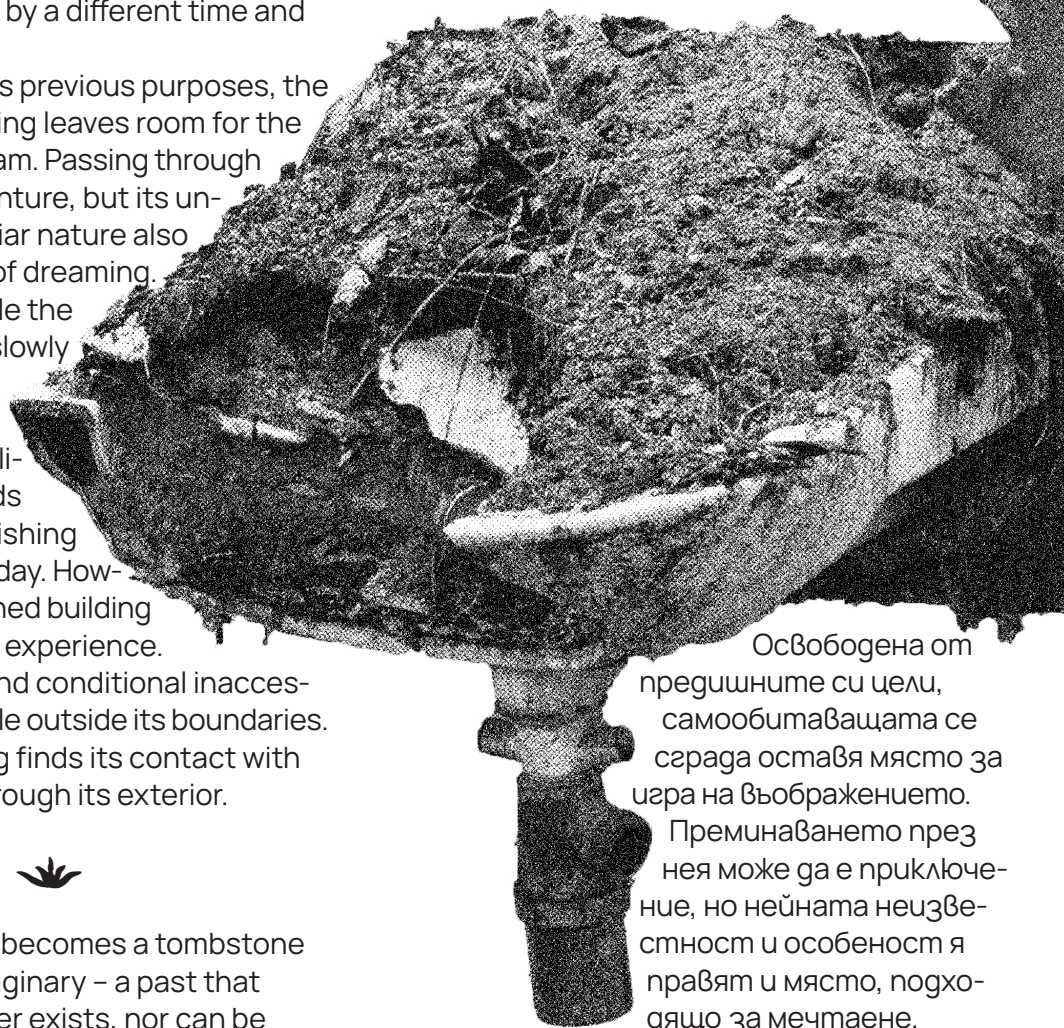
Freed from its previous purposes, the abandoned building leaves room for the imagination to roam. Passing through it can be an adventure, but its unknown and peculiar nature also makes it a place of dreaming.

Outside, while the façade and yard slowly lose their original appearance and acquire individuality, the place builds presence, establishing itself in the everyday. However, the abandoned building hardly generates experience. Its remoteness and conditional inaccessibility keep people outside its boundaries. Thus, the building finds its contact with people mainly through its exterior.

The building becomes a tombstone of something imaginary – a past that oftentimes neither exists, nor can be recovered for the passerby. Its uniqueness catches the eye, but its interior

*Присъствието на липсата,
бележещо пространството
като свободно от живот,
ще наречем самообитаване.*

Освободена от предишните си цели, самообитаващата се сграда остава място за игра на въображението. Преминаването през нея може да е приключение, но нейната неизвестност и особеност я правят и място, подходящо за мечтаене.

Отвън, докато фасадата и дворот бавно губят оригиналния си вид и при-

remains unexperienced. From a distance, the abandoned building is a mystery concealing the significance of the absent.

The uninhabited building tells its own story, but it is not chronologically organized. It is not quite in the here and now. What takes place in the abandoned space, is what there isn't room for elsewhere. The deserted is not defined by the other, which is how it offers freedom. Perhaps more importantly, it offers a place where we can be lonely.

The self-inhabited building is neither useless, nor insignificant. It is not even empty. The processes that comprise it – the overgrowth of vegetation, the decay of the façade, the collapse of the roof, the gradual filling with debris – are forms of the life within it.

Uninhabitability is not necessarily undesirable. It opens the space to the community and gives it authenticity. Things outside the ordinary can be experienced within it. Despite this, the abandoned building is avoided and thought of as unnecessary, ugly, and dangerous.

The fate of these structures is usually demolition, but for some, this happens after decades of neglect. The abandoned building is part of our daily life without

добиват своя индивидуалност, мястото изгражда присъствие, установявайки се в ежедневието. Изоставената сграда трудно обаче поражда опит за себе си. Откъснатостта и условната ѝ недостъпност държат човек извън пределите ѝ. Затова и сградата намира контакт с хората най-вече чрез своята външност.

Сградата се превръща в надгробна плоча на нещо небивало – едно минало, което за минучава често нито съществува, нито може да бъде възстановено.

being actually present in it. Experiencing it is an opportunity to escape not only what surrounds us, but what defines us.

As a field of the unlimited, self-inhabitation offers the possibility for solitude, tranquility, danger, trauma, and love. Uninhabited by anyone, the building is a place both freed from and free for any human desire.

Abandoned buildings can be found anywhere. Seeking new ways to think about them is an opportunity to integrate them into the experience of urban space.

Whether or not we develop an attitude towards them and figure out a way to authentically care for these places will not change the fact of their existence. But even if we never find ourselves in an abandoned space, it will be there, open to us if we dare.

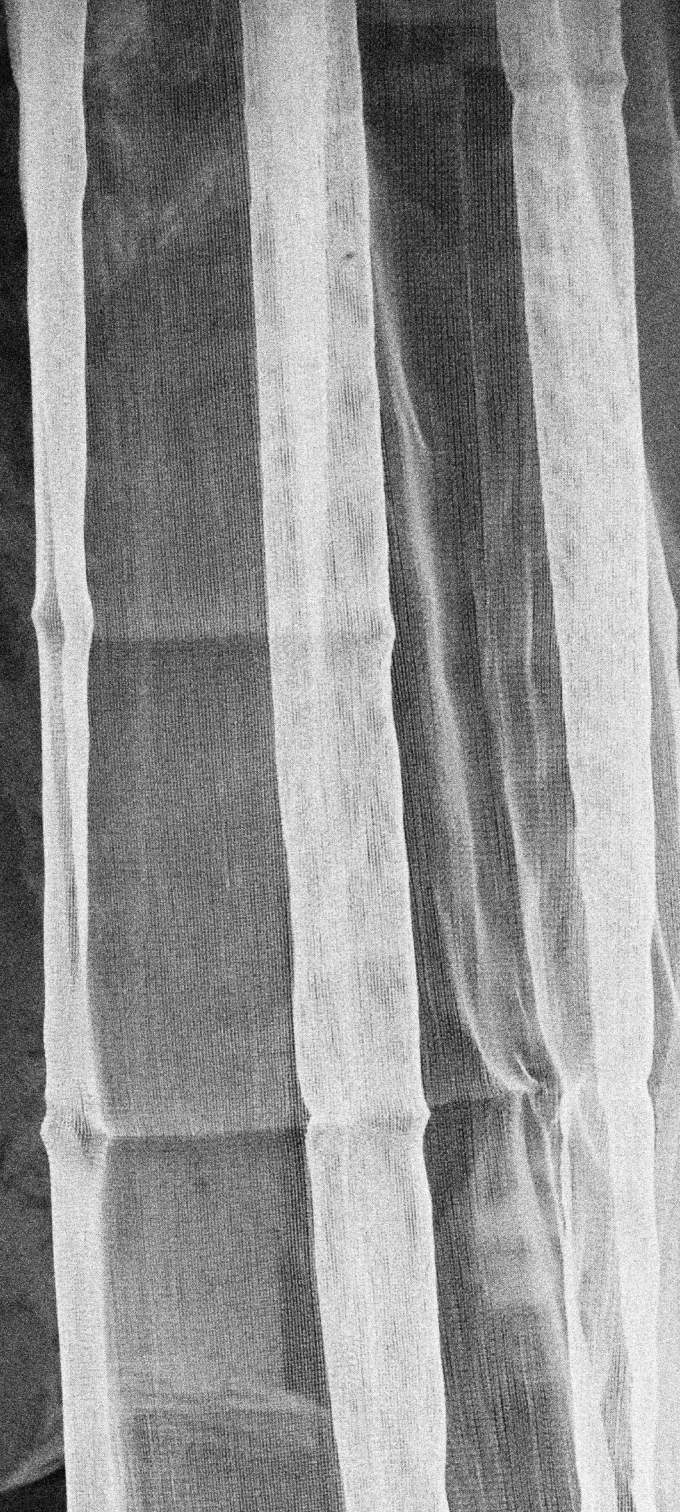
Самобитността ѝ я прави особена и интересна за погледа, но нейното пространство остава неизпитано. От дистанция изоставената сграда представлява загадка, криеща значението на липсващото.

Необитаваната сграда разказва собствена история, но тя не е организирана хронологично. Тя не е съвсем тук и сега. В изоставеното пространство се случат неща, които не намират своето място другаде. Напуснатото не е определено от групата и с това то предлага свобода. Но може би по-важно, предлага място, на което да можем да бъдем самотни.

Самообитаващата сграда не е безполезна или незначителна. Тя дори не е празна. Процесите, от които е обхваната – избуйването на растителността, разпадът на фасадата, пропадането на покрива, постепенното запълване с боклуци, са форми на живота в нея.

Необитаемостта не е задължително нежелателна. Тя отваря пространството към общността и му придава автентичност. В нея могат да се изживеят неща извън ежедневието. Въпреки това изоставената сграда се избягва и се мисли като ненужна, грозна и опасна.

Съдбата на тези постройки най-често е заравняване, но за някои това се случва след десетилетия забрава. Изоставената сграда е част от нашето ежедневие без самата тя да присъства в него. Нейното преживяване е възможност да се откъснем не само от околното, но и от тукашното.

Като поле на неограниченото, самообитаването предлага възможност за самота, спокойствие, опасност, травми, любов. Необитавана от никого, сградата е място свободно от, но и за всяко човешко желание.

Изоставени постройки има навсякъде. Търсенето на нови начини да ги мислим е възможност те да бъдат приобщени към изживяването на градското пространство.

Дали ще развием отношение към тях и ще намерим начин да се грижим автентично за тези места няма да промени факта на тяхното съществуване. Но дори ако никога не се озове в изоставено пространство, то ще бъде там, отворено за нас, ако се решим.

Гледки от никъде

Елена Чергиланова и ИВ-Кристиан Ангелов

ТЕКСТ

ИВ-Кристиан Ангелов

ВИЗИЯ

Елена Чергиланова

ПЕЧАТ

Print BG

*Проектът е част от лятната програма за изкуство
в града „Девет слона“, проведена между
11 и 21 юли 2024 в София и организирана от
фондация „Син куб“ и Център за социална визия,
с финансовата подкрепа на Национален фонд „Култура“.*

СОФИЯ, ЮЛИ 2024

Views from Nowhere

Elena Chergilanova and Yves-Christian Angelov

TEXT

Yves-Christian Angelov

VISUALS

Elena Chergilanova

PRINTED AT

Print BG

*The project is part of Nine Elephants –
summer program for art in the city taking place
between 11–21 July 2024 in Sofia, organised by
The Blue Cube Foundation and The Center for Social Vision,
with the financial support of The National Culture Fund.*

SOFIA, JULY 2024

